

„Egy stresszes napon
a legjobb menedék,
amikor hangosan nevetetek
egy Tracy Brogan-könyvön.”

– *Kieran Kramer*
USA Today bestsellerszerző

The Best Medicine

a legjobb orvosság

finep
selection

TRACY BROGAN

TRACY BROGAN

The Best Medicine
a legjobb orvosság

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1. fejezet

A születésnap bulik sokban hasonlítanak a nőgyógyászati vizsgálatokra: kicsit kevésbé kényelmetlenek és kínosak, valamivel kevésbé személyesek, de elkerülhetetlenül évente ismétlődő kellemetlenségek. Akár egy kenetvételel, ajándékokkal. Tehát tudhattam volna, hogy nem ugorhatom át ezt a napot, megtartva magamnak a titkomat és a méltóságomat.

Ott álltam a gondolataimba merülve, egy csésze kávéra várva a Bell Harbor-i Plasztikai Sebészeti Központ személyzeti társalgójában, amikor hirtelen körülvettek. Némán és figyelmeztetés nélkül csaptak le. A levegő csillogó fémes rózsaszín és lila konfetticunami-vá változott körülöttem, és szívből jövő kacagás töltötte meg a füleimet. Még több konfetti repült és ragadt csillogó repeszdarabokhoz hasonlóan az arcomra meg a hajamba.

Bekerítettek, menekülésre esélyem sem volt.

A Születésnap Nindzsa Csillámbomba Osztag áldozatául estem.

Merthogy az a nap nem átlagos nap volt ám. Hanem a születésnapom. Méghozzá egy olyan születésnap, ami nem tett boldoggá. Egy olyan születésnap, amit legszívesebben kihagytam volna. Egy születésnap,

amitől átkerültem a harmincnégyes kategóriából a harmincöt és a halál közöttibe. És most a szülinapi nindzsák szivárványszínű há-lójában ragadtam. Az ellenállás teljesen fölösleges volt.

– Meglepetés!

– Boldog születésnapot, Evelyn!

– Boldog születésnapot, doktor Rhoades!

Újabb konfettifelhő szállt alá, és valaki a fejemre pottyantott egy fénytelen strasszokkal kirakott tiarát, ami abszolút nem passzolt a vörös hajamhoz. Egész kedves jókívánságok vegyültek kuncogá-sokkal és öregedéssel kapcsolatos szurkálódásokkal, miközben a társalgó megtelt a hat orvospartneremmel és az irodai alkalmazot-tainkkal, összesen kéttucatnyian voltunk. Delle, a teltkarcsú, kö-zépkorú recepciósnk nyomakodott fontoskodva előre, és letett elem egy gyertyákkal megpakolt tortát a helyiség közepén álló asz-talra. Szélesen, győzelemittasan mosolygott.

Ahogy a többiek is mind. Az egész banda vigyorgott rám. Egyik lábukról a másikra álltak, és várakozás csillogott a szemükben. Su-gárzott róluk, hogy ünnepelni készülnek, miként az már lenni szo-kott, amikor az emberek azt várják, hogy a másikat majd előnti a boldogság... ami velem nem történt meg.

Nem mintha nem értékeltem volna az erőfeszítésüket. Nem va-gyok totális szülinapgyilkos... kivéve persze, ha az én szülinapom-ról van szó. Csupán nem vagyok az a nagy ünneplős, mindenki-bámuljon-engem típusú nő. Ez a rengeteg felém irányuló figyelem egy olyan érdemszámba egyáltalán nem menő eseményért, mint a korosodás, egyszerűen butaság volt. Olyan, mint kitüntetését kapni egy versenyen való részvételért. Nem dolgoztam meg érte. Egyszer-űen csak azért jutalmaztak, mert megjelentem.

– Megleptük? – faggatott Delle. Pufi hüvelykujjával feltolta vas-tag szemüvegét az orrnyergén. A hét minden napjára különböző szemüvegkerete jutott. A mostani kékeszöld volt. Vagyis keddnek kellett lennie.

Fél másodpercig abban reménykedtem, hogy a rengeteg égő gyertya majd beindítja a füstjelzőket, és mindannyian kénytelenek leszünk elhagyni az épületet. De nem volt szerencsém. Így nem maradt más, bevállaltam a csapatért. Kamu boldog születési mosolyt tapasztottam az arcomra.

– Egek! Igen. Húha! Tényleg megleptek. Fogalmam sem volt, hogy mindenki tudja, ma van a születésnapom. – A meglepetésem tényleg valódi volt, de még örömet is sikerült vegyítenem a hangomba. Egy pont nekem.

– Doktor Pullman árulta el. Neki köszönje. – Delle a kétszáz dolláros frizurát és röhejesen nem praktikus túsarkút viselő, magas, barna hajú nőre mutatott.

Hilary Pullmanre néztem. Arra az egyetlen emberre a városban, aki minden kétséget kizáróan tudta, hogy aznap nem vágytam semmilyen felhajtásra. Szakmai kollégám, legfőbb bizalmasom és tíz másodperccel azelőttig a legjobb barátom. Plasztikai sebész rezidensként találkoztunk, és összekovácsolt bennünket, ahogy nőként igyekeztünk megállni a helyünket az orvosi pályán. Semmi sem betonoz be annyira barátságot, mint ügyelet után, de még a reggeli vizit előtt osztozni a fogkefén.

Hilary Bell Harborban nőtt fel, és részben a barátságunk miatt döntöttem úgy, hogy ott fogok praktizálni. De barátság ide vagy oda, tisztában volt azzal, hogy gyűlölöm a nekem rendezett születési bulikat. Ráhunyorogtam, és próbáltam dühödt képet vágni,

de közel harminc centivel magasabb volt nálam abban az átok körömcipőben. Egyértelmű hátránnyal indultam.

Válaszként ártatlanul elmosolyodott, és a rá jellemző *sajnálom-de-annyira-azért-mégsem* módon megvonta a vállát. Ellépett az ünneplők csoportjától. Szűk, fekete ceruzaszoknyájának a széle éppen csak kilátszott az orvosi köpenye alól. Egyesek talán túl rövidnek tartották volna azt a szoknyát. De az igazat megvallva, ha olyan lábaim lennének, mint neki, én is ilyen szoknyákat hordanék. Sajnálatos módon azonban az enyémeek nem ilyenek, úgyhogy nem engedhetem meg ezt a szoknyahosszt. Százötvennyolc centire nőtem. Amilyen alacsony vagyok, rajtam semmi sem túl rövid.

Hilary kecses ujjaival felkapott egy tortalapátot az asztról, majd a nyelével odanyújtotta nekem.

– Boldog születésnapot, Evie! Tudom, hogy ez nem olyan éles, mint amihez szoktál, de azért tessék. Ne döfj le vele! – Játékosan kacsinzott.

Elvettem tőle, és igyekeztem haragos szemeket mereszteni rá anélkül, hogy a többiek észrevegyék, de teljes mértékig immunis volt minden bosszankodásomra. Nem mintha nem vette volna észre. Egyszerűen csak nem érdekelte. Úgy gondolta, az a szerepe a barátságunkban, hogy cukkoljon és kicsalogasson a komfortzónámból. Időközben valahol eldöntötte, hogy az ő feladata ellazítani engem. Nekem viszont semmi szükségem nem volt ellazításra. Úgy szerettem magam, ahogy vagyok. Legtöbbször.

Delle zihálva tapsolt a masszív dupla D-s kosarai előtt.

– Kívánjon valamit, doktor Rhoades! Fújja el a gyertyákat!

Rámosolyogtam, majd a többiekre is. Olyan elszántan próbáltam hitelesen csinálni, hogy már szinte el is hittem, hogy valódi. A szándékaik végül is jók voltak. Lehet, hogy ez a születésnap nem is

olyan rossz. A harmincöt év még nem *olyan* sok. A végítélet napját hirdető egyetlen zászló vagy a hanyatlásomat bejelentő lufi sem lógott sehonnan. Sehol egy elszáradt virágcsokor vagy fekete dekoráció. Csak konfetti és tiara. Ezzel csak elbaldogulok.

Megköszörültem a torkomat, és vettem egy nagy levegőt.

– Köszönöm mindenkinek! Ez igazán nagyon kedves gesztus. A Bell Harborban eltöltött elmúlt néhány hónap csodálatos volt, és valamennyien sokat segítettek abban, hogy otthon érezzem magam. Semmi más nem jut eszembe, amit kívánhatnék.

– Mi a helyzet egy férjjel? – kiáltotta Delle, megint kuncogva és a többiek felé bólogatva, miközben izzadság gyöngyözött sötét homlokán.

Ó, milyen kis vicces csaj, mi? Beszólogat a saját születésnapomon?

Ez volt a hátránya, ha az ember egy ilyen apró, összetartó közösségbe költözött: a magánélet teljes hiánya. A város legújabb orvosaként legalább annyira izgattam Bell Harbor jó lakóinak a fantáziáját, akár egy meteorit, ami leveri a keresztet a Szeplőtelen Fogantatás Szent Alajos Templomának tetejéről. Úgy tűnt, a városban mindenki tisztában van azzal, hogy egyedül élek egy apró lakásban, házat akarok venni a tóparton, és tartósan szingli vagyok. A legutóbbi tény mindenkit nagyon nyomasztott. Mindenkit, kivéve engem. Még mindig jó sok időm volt férjet találni magamnak.

Már ha egyáltalán akarok férjet.

Amit viszont nem akartam.

Legtöbbször.

Erre a szerelmi életemről vagy annak teljes hiányáról spekuláló emberekkel teli szobára sem vágytam. A magánéletem, nos... csak rám tartozott. Bárcsak hagyták volna, hogy meg is tartsam magamnak!

Válaszként benyomtam egy kamu kacagást, és a torta felé fordultam. A gyertyákra meredtem, és úgy tettem, mintha kellő tisztelettel mérlegelném a lehetséges kívánságokat.

Az életem nagy részét tudományos, tényeken alapuló filozófia által meghatározva éltem, amiben a realitás fikarcnyi részét sem képezték a kívánságok vagy a lángok elfújása. A szülinapi kívánságok ugyanannyira nem válnak valóra, mint azok, amiket olyankor kívánunk, amikor a pitypangok bóbbitáit fújjuk a szélbe, vagy pénzérméket dobunk szökőkutakba. A kívánságok nem többek valóra nem váltott céloknál.

Mégis a vihar utáni komor égen megjelenő szivárványként tört a képzeletembe egy kép magamról, ahogy fehér tüllruhában suhanok végig a padosrok között egy arc nélküli, frakkba öltözött vőlegény felé. Élénk rózsaszín rózsákat és levendulaszínű sifonruhában díszelgő koszorúslányokat láttam. Pachelbel *D-dúr kánonj*ának foszlányai duruzsoltak halkán a fülemben. A szívverésem minden logikának ellentmondva felgyorsult, mintha ez a látomás valami olyasmi lett volna, amiért érdemes sóvárogni. Pedig természetesen nem volt az. Nekem nem. Akkor nem. Mert ott volt a karrierem. Az elég volt.

Legtöbbször.

Összerándultam, töröltem a bizarr gondolataimat, és elfújtam a gyertyákat anélkül, hogy bármit is kívántam volna. Mindenki tapsolt, majd előrenyomult, akár egy tonhalraj. Tortára éhes tonhalraj. Ismét körbevettek.

– Hadd segítsék! – Gabby, az irodavezetőnk lépett előre. Piercingekkel teletűzdelt füle mögé simított egy rózsaszín végű szőke tincset, türkiz és rózsaszín szoknyája pedig mozgás közben susogott a bokájánál. Huszonnyolc évesen olyan fiatalos, hibátlan bőre volt,

amiért a pácienseink több ezer dollárt fizettek, hogy visszakapják. Emellett Hilary húga, így mondhatni az én húgom is.

– Itt vannak a tányérok – mondta, és közben odaadott nekem egy kupacot.

Az enyémmel egyforma tiarát viselő kiscicák díszítették, mint-ha legalábbis öt éves lettem volna aznap, nem harmincöt. Vagy egy gyerek zsúrjáról maradtak meg, vagy valaki szórakozott velem. Nem akartam tudni, melyik.

– Ki kéri a sarokszeletet sok cukormázzal? – kiáltottam megkönnyebbülve, hogy van mit csináljak a kezemmel. *Kezdődjön hát a buli, és legyen is vége, hogy visszatérhessek a kórlapokhoz, és a mai papírmunka végére érhessek. Máshol is jelenésem van még.*

Villámgyorsan végeztem a szeleteléssel. A plasztikai sebészségnek is megvannak a maga előnyei. Gabby és Hilary szétszította a tányérokot, majd visszajöttek hozzám, hogy ők is megkapják a tor-taszeleteiket. Én is ettem egy falatot, tudva, hogy muszáj. Tudva, hogy a ledolgozása extra negyvenöt perc kardióedzésbe fog kerülni. Tudva, hogy a benne lévő zsír elhasznált motorolajhoz hasonlóan tömíti majd el az artériáimat. De basszus, jó íze volt. Ragacsos, édes és csábító.

Gabby betömött a szájába egy nagy vörös cukormáz rózsát.

– *Feliz aniversario* – mondta teli szájjal, vörösre festett fogakkal. Úgy nézett ki, mint egy vámpír. – Portugálul így mondják, hogy boldog születésnapot.

– Mióta beszélsz portugálul? – kérdezte Hilary, miközben ő is betolt egy falatot a miniatűr szeletből, amit magának vett.

A húga semmitmondón megvonta a vállát.

– Egy ideje. Egyedül tanulok. Csodálatos nyelv. Csodálatos férfiak.

Hilary bólintott.

– Aha. Ha már a csodálatos férfiaknál tartunk, Evie. Nem ártana, tudod... – Sötétbarna tekintetét rám szögezte.

Felnéztem a tortámból.

– Megtanulni portugálul?

– Nem – suttogetta. – Férjet kívánni. És, tudod, hozzájutni egy kis ehhez-ahhoz a születnapodra. – Finoman ingatta a csípőjét, mintha amúgy nem lett volna egyértelmű, mire céloz.

Gabby kuncogott, nekem viszont megakadt a tortám a torkomon. A kávécsészémért nyúltam, de az üres volt. Nagy nehezen lenyeltem a falatot, és méltatlankodva súgtam oda:

– Honnan veszed, hogy nem teszem?

– Mert elmondtad volna.

Igaza volt, elmondtam volna.

– És mivel anyukád telefonált a mai vacsora miatt – tette hozzá Gabby. – Tizenöt perce beszéltem vele.

– Te beszéltél anyámmal?

Gabby bólintott, mire a rózsaszín hajvégei a vállára omlottak.

– Ja, és azt mondta: „*Vamos ser tarde. Podemos encontrálo no restaurant.*”

A kíváncsiságom a cukorszintemmel párhuzamosan nőtt.

– A portugálom egy kicsit rozsdás, Gab. Mit is jelent ez pontosan?

– Azt, hogy a szüleid majd az étteremben találkoznak veled, mert egy kicsit késésben vannak. – Felkapott egy újabb cukormáz rózsát.

– Azt is mondta, nem bírja elviselni, hogy egy újabb születnapot töltesz egyedül – tette hozzá Hilary, és közben felszedett egy apró morzsát a villájával.

– Ezt tuti nem mondta! – A hangom kaparta belülről a torkomat. Körbenéztem a helyiségben, hogy figyel-e valaki. Szerencsére a torta mindenkit lekötött. A hangomra erősen ügyelve suttoztam tovább: – Anyám soha nem mondana ilyet. Még akkor sem, ha valaki egy szikét tartana a nyaki ütőeréhez.

Azzal már nem is vesződtem, hogy hozzátegyem, anyám még nálam is jóval kevésbé érzelgős az ilyesmivel kapcsolatban, és tisztában van azzal, hogy egynél több születnapot töltöttem már stabilan és elégedetten egyedül.

Hilary felhúzta a kozmetikailag tökéletesített egyik szemöldökét.

– Rendben. Megfogtál. Ezt nem mondta. De Evie, már majdnem négy hónapja vagy itt, és egyetlen randit sem említettél, amire elmentél volna. Itt az ideje, hogy szórakozz, és új emberekkel találkozz.

– Igen, férfi típusú emberekkel – tette hozzá Gabby. – A barátom, Mike, sok szingli srácot ismer, akikkel járhatnál. Nos... a sok talán egy kicsit túlzás, de néhányat azért ismer. A néhány pedig elég egy jó kis bulihoz, nem?

A nővérek felnevettek, én pedig elgondolkoztam azon, hogy mennyire gondolta ezt komolyan.

– Nem hiszem, hogy tudni akarom, miféle bulikról beszélsz.

Hilary letette a tányérját.

– Steve-vel unalmas házas bulikat tartunk, de még azok is jobbak, mint egyedül tölteni a születnapodat. Őszintén, Ev, jobban bele kellene húznod. Ne legyél már ennyire válogatós!

Kihúztam magam, már amennyire az én magasságommal ennek értelme van, és felkészültem, hogy megvédjem magam.

– Nem vagyok válogatós. Egyszerűen csak nem érek rá. Állandóan dolgozom.

– Azért dolgozol állandóan, mert nincs semmi más dolgod. –
A dorgálása kedves, de egyben ismerős is volt. Hallottam már.

– Rezidens korodban kijátszhattad az elfoglalt kártyát – folytat-
ta Hilarity –, de már kezelőorvos vagy. Normál rendelési időkkel
dolgozol. Ez már nem kifogás.

Ettől a beszélgetéstől mindig viszketni kezdett a bőröm. Az
egyetlen téma, amivel kapcsolatban nem tudtunk közös nevező-
re jutni Hilarityvel, a férfiakat érintő szunnyadó érdeklődésem volt.
Mivel ő boldog házasságban élt, két gyönyörű gyerekkel, képtelen
volt megérteni, miért halogatom még mindig az életemnek ezt a
szakaszát, és miért koncentrálok még mindig a karrieremre a csa-
lád helyett. Én viszont egyszerűen csak nem siettem. Láttam a há-
zasság árnyoldalát. Tudtam, hogy mekkora a bukás esélye. Végigél-
tem a saját szüleimmel. A szüleim...

– Várjunk csak! – Elakadt a lélegzetem, ahogy a tudatalattim fel-
lökte a gondolatot. Lecsaptam a tányéromat az asztalra, és Gabby-
re néztem. – Azt mondtad, hogy *ők* találkoznak majd velem az ét-
teremben? Mármost hogy *mindkét* szülöm?

Az kizárt volt. Tuti, hogy csak anyám lesz.

Ahogy azt terveztük.

Gabby a megváltozott viselkedésemnek köszönhetően lassan és
óvatosan bólintott.

– Egészen pontosan mit mondott? – kérdeztem, és igyekeztem
leküzdeni a kétségem, hogy megrázzam.

Gabby a homlokát ráncolta.

– Azt mondta, „*Diga a Evelyn estava tarde estávamos...*”

– Ne! Ne, angolul, légyszi! – Most komolyan?

Gabby a mennyezetre emelte kék szemét, mintha én lennék az,
aki kellemetlenkedik.

– Ó, jól van. Anyukád azt kérte: „*Mondja meg Evelynnek, hogy majd az étteremben találkozunk vele, mert az apja egy műtét miatt késik.*” Miért akkora ügy ez?

Ez igenis nagy ügy volt, de persze az ügy elképesztő nagyságát ők nem érthették. Ez nem olyasmi volt, amiről sokat beszéltem.

– A szüleim nem jönnek ki egymással – válaszoltam. – Valójában ez enyhe kifejezés. A macskák és a kutyák nem jönnek ki egymással. Ami a szüleim között van, az olyan, mint amikor az ember hipót kever ammóniával, aztán ad hozzá még kólát meg egy Mentost. Mérgező és borzalmas bárkinek két mérföldes körzetben.

A szüleim mindketten szív- és mellkassebészek. Elfoglalt, fontos szív- és mellkassebészek. Erre a tényre számtalanszor emlékeztettek fiatalkoromban, amikor ide-oda passzoltak egymás között. Ezer éve elváltak már, és hármásban nem ettünk együtt egészen az orvosira való beiratkozásom óta. *Az* a vacsora pedig igen hirtelen ért véget, amikor anyám apám lennadrágjára öntötte a gazpachóját, és kivi-harzott az étteremből, még mielőtt a főételt kihozták volna. A cipője sarka mélyedéseket hagyott a járdán.

– Nem mondták neked, hogy miért jönnek mindketten? – tudakolta Hilary.

Hallott pár sztorit a szüleim között lévő ördögien perverz versengésről, de korántsem mindent. Azt azért tudta, hogy szerintem azért praktizálnak mindketten Ann Arborban, hogy ellophassák egymás betegeit.

– Nem, nem mondták.

Fejben végigfutottam a közös érkezésük lehetséges okainak rövid listáján. Lehet, hogy apámat előléptették. Esetleg anyám feltalált egy újabb forradalmi sebészeti technikát. Vagy talán az egyikük elkapta a majomhímlő valamelyik fertőző törzsét, és már csak

néhány napja van hátra. Egy elég helyes étteremben fogunk találkozni, úgyhogy reméltem, nem erről van szó. De biztosan jó oka volt ennek a meglepetés összejövetelnek. Nemcsak mind a ketten jöttek, de úgy tűnt, ráadásul még egy kocsi is. Az igaz, hogy Ann Arbor pár órára volt Bell Harbortól, de akkor is, az egyikük már tuti bekötött szájjal feküdt a csomagtartóban mostanra.

Ez az egész nagyon furcsa volt.

– Doktor Rhoades. – Az egyik nővérünk dugta be a fejét az ajtón. – Doktor McKnight keresi a sürgősségről. Azt mondja, hogy egy arcsérüléssel kapcsolatban szeretne konzultálni. Ma ügyeletes, ugye?

– Ügyeletet vállaltál mára? – értetlenkedett Hilary. – Miért nem cseréltél valakivel, ha már ma van a szülinapod? Én elvállaltam volna, ha időben szólsz. – A hangjába meglepetés és rosszallás vegyült.

Ezzel most nyilvánvalóan megerősítettem a hitét abban, hogy szándékosan foglalom el magam munkával, hogy elkerülhessem a társasági eseményeket. De valójában csak kellett a plusz pénz. Minden pennyt, amit kerestem, félretettem a jövőbeli házamra. Egy olyan helyre vágott a szívem, ami közvetlenül a tóparton van, és az bizony nem olcsó.

– Szeretek ügyeletet vállalni. És egyébként is, mindenki másnak vannak gyerekei, akik hazavárják őket. – A nővérhez fordultam. – Kérem, mondja meg neki, hogy azonnal ott vagyok. – El tudom látni ezt a beteget, és még simán odaérek a vacsorára is időben. Csak hazamenni nem tudok majd átöltözni.

Felemeltem a kezem, integettem a megmaradt szülinapi vendégeimnek. Megfogyatkoztak mostanra, és észrevettem, hogy a partnereim már mind visszatértek a munkába.

– Köszönöm mindenkinek a csodálatos szülinapi bulit! Elnézést, amiért bekajálok és lelépek, de hív a kötelesség.

Néhányan még utánam kurjantottak egy újabb kör szülinapi jókívánságot, miközben Hilary és Gabby kikísért a váróba. Feljűk fordultam, mielőtt kimentem a rendelőből.

– És hatalmas kövér köszönet nektek, hogy leadtátok a drótot a szülinapomról.

Megráztam az ujjamat feljűk, de Hilaryt ezúttal is hidegen hagyta a tehetetlen ingerültségem, én pedig titokban örültem. El kellett ismernem, hogy mélyen legbelül egy kis melegséggel töltött el az a tudat, hogy mind annyit vesződtek a kedvemért. Oké, lehet, hogy csak tortát akartak, de valamennyien tapsoltak, amikor elfűtam a gyertyákat.

– *Não há problema* – mosolygott Gabby. – Egyébként...

Hilary félbeszakította a hűgát:

– Tudom, hogy titokban azért akartad, hogy felhajtást csapjunk.

Hangosan felnevettem a téves meggyőződésén.

– Nem, tényleg nem. De azért értékelem a gesztust.

– Valakinek meg kell tanítania neked, hogyan kapcsolódj ki, Evie. Élj egy kicsit! – A mosolya kissé túl széles volt az alkalomhoz.

Gabby megszorította a karomat.

– Át tudok küldeni egy havert, Axelt, a lakásodra később egy kis *foda penára*. Nagyon jó társaság.

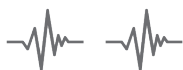
– Mi az a *foda pena*?

– Egy kis du...

– Pszt! – szisszentem rá, és vágó mozdulatot imitáltam a torokom előtt.

Delle, a recepciósumk ügyesen mögűk helyezkedett, hogy hallja a beszélgetűsumket. De most őszintén, a nő többet nyomott, mint

egy hátvéd, mégis úgy tudott settenkedni és hallgatózni, akár egy profi orgyilkos. Nem véletlenül lett ő a születési nindzsák parancsnoka.

Lementem a plasztikai sebészeti központból a két emelettel lejjebb és több folyosóval arrébb lévő sürgősségi osztályra. Mindenki, akivel menet közben találkoztam, széles mosollyal és némi kuncogással köszöntött. Vagy elterjedt a születésnapom híre, vagy még mindig nem szoktam hozzá, hogy a helyiek mennyire barátságosak.

A Bell Harbor-i sürgősségi nem kifejezetten nyüzsgő hely, de azért majdnem annyira kaotikus, mint ahol Chicagóban tanultam. Errefelé a vészhelyzetek jellemzően a vízparti fürdőhelyeken előforduló fajtákra korlátozódtak, és az egész osztálynak igen udvarias légköre volt. Nem mintha nem történtek volna autóbalesetek, szívrohamok vagy hasonló drámai események, de ezen a környéken senkit sem szúrtak vagy lőttek le. Nem díszlegtek hatalmas bandagek a mentőautó beállójának falára festve, és egyetlen romlott ribivel sem találkoztam hónapok óta.

Belöktem a fémajtókat. Egy zöld kórházi egyenruhát viselő nővér szemmel láthatóan összeresztett, amikor beléptem, aztán ő is szélesen elmosolyodott. Sötét, hullámos haját kontyban viselte, és majdnem biztos voltam abban, hogy Leciának hívják. Ám mivel csak majdnem voltam biztos, inkább csak visszamosolyogtam. A nővérek nagyon utálják, ha nem a nevükön szólítják őket. Ezt a saját bőrömmön tanultam meg még az orvosin.

– Üdv, doktor Rhoades! Igazán csinos ma. Az arcsérülés miatt jött?

– Csinos?

A fejemre mutatott.

Ó!

Ne!

Most tényleg?

Felemeltem a kezem, és igen, ott díszelgett. A tiara. Lekaptam a fejemről, és némi haját is kiteptem vele együtt. Hogy feledkezhettem meg az elcseszett tiaráról? Nem csoda, hogy mindenki úgy vigyorgott rám.

– Elnézést! Szülinapom van ma – motyogtam, és közben a közeli szemetesbe dobtam a tiarát. Kisimítottam a hajam az arcomból, és éreztem, hogy előnti a forróság. Fogadni mertem volna, hogy már el is pirultam. Ó, a világos bőrszín örömei. – És igen, az arcsérülés miatt jöttem. Mi a történet?

Egy elfüggönyözött területhez vezetett.

– Huszonhét éves, fehér férfi, egy üveg whiskey ötöde és egy stég ellen.

– Micsoda?

– Beleütközött egy stégbe, miközben ittasan jet-skizett. Arccal csapódott neki. De az elbeszélése szerint az italából egy cseppet sem öntött ki.

A nővér a szemöldökét felhúzva bólintott, szemmel láthatóan elképedve a férfi fontossági sorrendjén. Levette a páciens kórlapját a tartóról, és odanyújtotta. Közben hozzátette:

– Viszont jóképű, és nem szeretne forradást.

Oldalra tolt a függönyt, miközben én megnéztem a páciens adatait.

Tyler Connelly. Huszonhét éves. Jó életjelek. Nincs munkaadó megjelölve. Közelebb léptem, hogy jobban szemügyre vegyem.

Magas és széles vállú volt. Ennyi jól látszott, még úgy is, hogy egy gurítható ágyon feküdt. A szemét csukva tartotta, a haja kócos volt, tele sok-sok óra napozás okozta világosabb tincsekkel. Ez az arcát kivéve mindenhol napbarnított bőrét is megmagyarázta. Az arcbőre ugyanis enyhén szürkés volt, és az egyik oldalon zúzódások látszottak rajta. Fehér gézlapot ragasztottak az állkapcsára, egészen az álla hegyétől a bal füle felé félútig.

A karom alá fogtam a kórlapját.

– Mr. Connelly, doktor Rhoades vagyok.

Halk horkolás hallatszott az ágy felől.

A nővére néztem, aki egy vérnyomásmérő mandzsettájával babrált.

– Látom, jól kezelték a fájdalmát – jegyeztem meg szárazon.

Erre kuncogni kezdett.

– Nem adtunk neki semmit. Whiskey, emlékszik? Már akkor félig kába volt, amikor ideért.

– Kedd délután?

Nem számított ritkaságnak egy ittas beteg a sürgősségin, de ez a férfi nem úgy festett, mint egy átlagos hajléktalan. Izmos testén látszott, hogy odafigyel a táplálkozásra, míg az arca a sápadtsága és az állára ragasztott gézlap ellenére is vonzó volt. Olyan csiszolatlan modellalapanyag. Nem mintha engem az ilyesmi érdekelt volna. De a fene egye meg, jóképű pasi volt.

Közvetlen az ágya mellé sétáltam, és felemeltem a hangom.

– Mr. Connelly, ébredjen!

Megrándult, és kinyitotta a szemét. Bár véres volt, és egy kicsit üveges, de még így is a legcsinosabb világoskék szempár, amit valaha láttam.

Még egyszer ránéztem a kórlapjára.

Huszonhét éves.

Munkanélküli.

Ittas.

Basszus!

És még egy basszus!

Rám nézett, lassan pislantott, mintha az agya épp akkor töltene le a „hogyan pislogjunk” útmutatót. Aztán lusta mosoly emelte meg az ajka egyik sarkát.

– Húha! – sóhajtott fel, miközben újra becsukta a szemét. – Itt vannak a legszexibb nővérek.

A valódi nővér ismét kuncogott, aztán közel hajolt a férfi füléhez, és belekiáltott:

– Hé! Csipkerózsika! Ébresztő! Ő az orvos. És össze fogja varrni az arcát, úgyhogy jobban teszi, ha mutat némi tiszteletet.

Ó, kedvelem ezt a nőt! Akárhogy is hívják.

A nővér szavai hallatán a férfi szeme kipattant, és gyorsabban pislogott. Láttam, hogy a tekintete lassan fókuszálni kezd. Végignézett rajtam, mintha fejben leltározta volna a különböző testrészeit.

– Ön orvos?

Sokan reagáltak így rám. Ez az ára az alacsony termetnek és a göndör, vörös fürtöknek a magas, orvosi köpenyes, megaméretű egóval megáldott férfiak világában. De anyám megtanította, hogy soha ne hagyjam, hogy bárki miatt is kevesebbnek érezzem magam, mint ami vagyok. Nem állt szándékomban eltérni semmiféle lekicsinylést egy huszonhét éves munkanélkülitől, akinek nem volt jobb dolga egy kedd délután, mint hogy leigya magát, és a játékszezeivel szórakozzon. Karba fontam a kezemet és felemeltem az államat, amitől legalább két és fél centivel magasabbnak tűntem.

– Igen, Mister Connelly. Doktor Evelyn Rhoades, plasztikai sebész szakorvos vagyok. Úgy hallottam, balesetet szenvedett, ezért levezsem azt a kötést az arcáról, és megnézem. Érti?

Letettem a kórlapját, és átmentem az ágy másik oldalára.

– Hogyne! Persze! Csak tessék! – Apró bólintása grimaszban végződött.

Lehetett ez a sérülései okozta fájdalomtól is, de sokkal valószínűbb volt, hogy az elkerülhetetlen másnaposságát jelezte. Alkoholszag lengte körül. Nem az az áporodott, savanyú szag, ami általában kísért a hajléktalan alkoholistákat. Ez sokkal inkább olyan émelyítő, édeskés illat volt, mint amikor a buborékokkal teli rózsaszín pezsgő kinyitva marad egy buli után. Mindez kókuszolaj illatával keveredett. Úgy tűnt, a becsípett páciensem nem olyan felelőtlen, hogy kihagyja a naptejet.

– Érez bármilyen zavaró tünetet, Mr. Connelly? – kérdeztem tőle.

– Jól vagyok.

A pillantása arra engedett következtetni, hogy lenne még mondanivalója. Annak viszont már semmi köze sem lett volna az egészségi állapotához, sokkal inkább szólt volna a velem kapcsolatos első benyomásáról. Kíváncsinak és egyben egy kicsit gyanakvónak tűnt.

– Doktor McKnight kezeli a karját és a vállát – mondta a nővér. – Még várunk a röntgenfelvételekre, de nem találtuk törés vagy agyrázkódás nyomát.

Lila gumikesztyűt húztam.

– Úgy tűnik, hogy egész jól megúsza, Mr. Connelly. Statisztikailag szerencsésnek mondható.

Nevetségesen szürkés-kék szemének pillantása találkozott az enyémmel.

– Igen, szerencsés fickó vagyok. – Kuncogni kezdett, de aztán meggondolta magát, és köhögött inkább. A kezét védekezőn a mellkasához emelte, ami enyhe fájdalomra utalt. És bár a kék pöttyös kórházi ruha eltakarta, észrevettem, hogy közben mindenféle izmok húzódnak össze és feszülnek meg.

De nemcsak az övéi, hanem az enyémei is.

Basszus, Gabby meg az ő foda penája!

A térdemmel közelebb toltam egy fekete, gurulós, támla nélküli széket, miközben a fejemben egy hang emlékeztetett, hogy a pasi még csak huszónhét. És munkanélküli. És ittas.

És egy páciens! Ott volt még ez a kis apróság is.

– Mr. Connelly, azért vagyok itt, hogy kezeljem az arcsérülését, tehát kezdjük azzal.

Nem vettem tudomást arról, amikor lecsúszott a válláról a ruhája, miközben testhelyzetet változtatott az ágyon. Oda sem pillantottam az elmozduló anyag alól kikandikáló tetkóra a vállán. Semmilyen módon nem vonzott. Elvégre profi vagyok. Egyszerűen csak a sérülésére koncentráltam, nem a fizikumára. Csak mert Hilary és Gabby úgy gondolta, hogy rám férne már némi szexuális tevékenység, és mert már vagy ezer éve, hogy utoljára vízszintesben edzettem egy férfival, és csak mert aznap ünnepelem a születnapom, még nem ez a Sohaországából elkerült hapsika volt az, amire szükségem volt. Arra volt szükségem, hogy nekikezdjek a munkának.

A nővér kérdés nélkül elkezdte összeállítani a varrattálcát, én pedig óvatosan lehúztam a gézt.

A páciensemnek egy roncsolt szegélyű seb futott végig az állkapcsa mentén. Nagyjából három centi hosszú volt, mély, de nem hatolt a csontig. Ám egy ilyen sérüléshez is többszintű zárásra volt szükség, és majdnem biztos volt, hogy nyoma marad. Persze meg

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

tudtam oldani, hogy csak minimális legyen. Ellenállhatatlanná természetesen eltorzult helyett. Kétség sem fért hozzá, hogy menni fog. Örültesek a képességeim.

– Szüksége lesz pár öltésre, Mr. Connelly. Varrták már össze sérülését korábban? – Megnyomtam a bőrét.

Újra felkuncogott.

– Számtalanszor.

– Vonzza a baleseteket?

Fogalmam sem volt, hogy ezt miért kérdeztem meg tőle. Orvosilag nem volt lényeges, de eléggé el nem ítéhető módon mégis kíváncsi voltam a páciens szabadidős szokásaira.

– Nem. Csak nem szeretek egy helyben ücsörögni. – A hangja mély és kellemesen reszelős volt. Az a fajta, amitől egy kevésbé profi nőnek nem helyénvaló gondolatai támadnának.

Szerencséjére, meg az enyémre is, én nem ilyen nő voltam. Legtöbbször.

– Milyen típusú sérülései voltak? – kérdeztem, miközben folytattam a tetkója *nem* bámulását.

Felsőhajtott, mintha a kérdésem feldolgozása fájdalmat okozna az agyában, ami jelen körülmények között valószínűleg így is volt.

– Kificamodott váll, ínszalagszakadás. Csuklótörés. Egyszer felhasítottam a homlokomat snowboardozás közben. – Felemelte a kezét, és megérintette a jobb szemöldökét, egy halvány hegre mutatva.

Én is észrevettem volna azt a heget, ha nem kerülöm annyira a szemkontaktust. Közelebb hajoltam, hogy szemügyre vegyem. Pont ekkor felém fordult ő is, és azon kaptam magam, ördögien